Ч. 100. Пятниця 19 (6) мая 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поединоке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Справа войскових законів. — Зміни в угорскім кабінетї. — Справа марокканьска в ішпаньскім парляментї. — Реакция в Росиї.

Позаяк в угорскім соймі покінчено вже дискусию над буджетом гонведів, то нїчо вже не стоїть на перешкоді предложеню законів войскових вже в найблизших днях. Вчерашна рада міністрів обговорювала закон о гонведах і проект войскової карної процедури у всїх подробицях.

Готовий зовсїм проєкт законів буде вскорі оповіщений. Ґр. Кін-Гедерварі буде імовірно сими днями принятий на надзвичайній авдиенциї у цїсаря і одержить цїсарский дозвіл до внесеня предложеня о войскових законах в соймі.

В супереч вісти поданій часописию „Magyar Hirlap“, що відбувають ся тепер переговори між правительством, а ґубернатором австро-угорского банку, Поповичем, для обнятя ним теки міністра торговлї, подає „Pesti Naplo“ з найлїпше обзнакомлених кругів, що кандидатом на міністра торговлї не є Попович, лише ґр. Марко Вікенбурґ.

Побіч инших змін в кабінетї буде іменований в найблизших днях новий управитель міністерства зелїзниць, котрий має перевести реорґанїзацию нового міністерства, котре утворено з зелїзничої секциї відлученої від міністерства торговлї. На то становище має бути призначений директор угорских зелїзниць державних і управитель зелїзничого бюра в міністерстві торговлї, Александер Колян.

Справа марокканьска була предметом дискусиї на вчерашнім засїданю ішпаньского парляменту. Републиканець п. Аскарате дуже остро критикував войскові операциї Ішпанії на марокканьскім побережу, які можуть довести до міжнародних спорів. Ходить чутка, що Ішпанія має займити кілька марокканьских місцевостий. Бесїдник підніс, що ішпаньский нарід не бажає собі війни і що Ішпанія не повинна іти в слїди Франциї, бо то було би для неї руїною.

Президент міністрів Каналехас відповів, що Ішпанія не бажає собі зовсїм спорів і що хоче лиш боронити своїх прав. Ішпаньске правительство не позволить, аби ішпаньскі вояки були задержувані в мурах і цитаделях. Ішпанія мусить сама виконувати свою власть полїцийну і сама мусить дїлати в крузї своїх впливів, бо в тім напрямі не може дати заступити ся ніякій иншій державі. Для удержаня мира Ішпанія займила кілька стратеґічних місцевостий в Марокку.

Член росийскої ради державної Дурново вправдї зістав видалений з Росиї за свою опозицию против земского предложеня Столипина, але виїзд з Росиї сего звільненого члена державної ради, перемінив ся в різку демонстрацию против Столипина. На петербурскім двірци пращали Дурнова остентацийно висші духовники, богато чиновників і членів державної ради.

Реакция здобула нову позицию в сьв. Синодї. Надпрокурор Лукіянов, розійшовши ся з царем через те, що пер до примірного покараня збунтованого монаха Іліодора, пішов у відставку, а єго місце заняв член державної ради Саблер, довголїтний сотрудник нетерпимця і реакціонера Победоносцева. Можливе, що Саблер заведе більший лад серед рос.-православного духовеньства, але й то певне, що свобода віри стане в Росиї тепер ще більше ілюзорична, а за те православна пропаґанда ще скрїпить ся.

Для росийских реакціонерів став невигідним навіть Столипин і ось навіть консервативні „Московскія Ведомости“ атакують остро теперішного премієра, закидаючи єму присвоєне монарших прероґатив. Се заповіт близької димісиї Столипина, за якою побиває ся й фрак-

---

23)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлїйского — Конана Дойле.

(Дальше).

Хто мав право побренькувати осторогами і шаблею як не я — я, Стефан Жерар, найхоробрійший лицар з легкої кавалериї, чоловік, котрий убив напосївших ся на житє цїсаря?

Цїсар запримітив моє поведенє і відвернув ся скоро до мене з блискучими холодно очима:

— Чи маєш так поводити ся, коли дістав тайне порученє? Чи думаєш, що в той спосіб переконаєш своїх товаришів оружия, що не зайшло нїчо незвичайне? Дай спокій тим дурницям, бо инакше вишлю тебе до копалень де найдеш тяжшу роботу, більше сїрі пера.

То вже був такий звичай цїсаря. Як лише думав, що є комусь зобовязаний, користав з першої лїпшої нагоди, щоби пояснити єму єго і своє становище.

Я відсалютував єму мовчки, але мушу вам признати ся, панове, що чув ся тим враженим.

Коли ми прийшли до палати, ввійшли бічними дверми і дістали ся до приватного мешканя цїсаря. На сходах стояло кількох ґренадієрів і вірте менї, що зробили великі очи, побачивши, що молодий поручник гузарів іде по півночи з цїсарем до єго кабінету.

Як по полудни, я станув при дверех, а цїсар сїв на фотели і мовчав довго, аж менї здавало ся, що забув на мою присутність. Вкінци я позволив собі закашляти легко, щоби приґадати єму, що я є.

— Ага, Жерар — сказав — ти хотів би певно знати, що те все має значити?

— Коли ваше цїсарске величество уважає відповідним пояснити менї...

— Та, та, та — відповів нетерпеливо — то пусті фрази. Сяк чи так ти став би розслїджувати ту справу як найскорше; за два днї довідали би ся про се твої товариші, за три цїле Фонтенбльо, за чотири цїлий Париж. Але коли поясню тобі і вдоволю твою цїкавість, то можу бодай надїяти ся, що задержиш то для себе.

Цїсар не знав мене ще, отже я склонив ся лише і мовчав.

— Все дасть ся оповісти в кількох словах — зачав скоро, проходжуючись по кабінетї. — Тих двох людий були Корсиканцями, з котрими я пізнав ся в часї моєї молодости. Ми належали до того самого товариства „братів з Аяччіо“, що сягає ще часів Паолїв. В товаристві тім панували строгі приписи, котрих безкарно переступити не було можна.

По тих словах єго лице набрало якогось строгого виразу; здавало ся, що скинув в тій хвили зі себе шкіру Француза, що переді мною стояв чистої крови Корсиканець з єго сильними пристрастями і горячим бажанем мести. Відживилися у нїм спомин єго молодечих лїт і задуманий ходив малими і скорими кроками. Вкінци якийсь знетерпеливлений, наглий рух рукою, а дух єго повернув до палати, до мене.

— Постанови такого товариства — говорив дальше — можуть бути дуже добрі для чоловіка приватного, а в давнїйших часах не було ревнїйшого „брата“ від мене. Але часи зміняють ся і не було би анї для мене анї для Франциї хосенним, як би я хотів ще тих постанов держати ся. Хотїли мене до того присилувати і самі стали ся причиною долї, яка їх постигла. Тих двох людий, котрих ти бачив, се були начальники товариства, що прибули з Корсики, щоби покликати мене на означене ними місце. Однак я зрозумів значінє того візваня — хто лише єго послухав, той вже живий не вертав. Як би я не пійшов, знав, яке нещастє мене чекає. Я сам „братом“ і знаю їх дїяльність.

Знов той острий вираз довкола рота і холодний блеск єго очий.

— Отже видиш, який я мав клопіт. Що ти був би зробив серед таких самих обставин?

— Я був би скликав гузарів 10 полку, сір, — відповів я — патрулї були би перешукали цїлий ліс і зложили би тих двох драбів до стіп вашого цїсарского величества.

Усьміхнув ся і потряс головою.

— Я мав свої причини, — говорив цїсар — щоби їх не дразнити. Язик убийника може бути так само острим оружием, як єго штилет, а я за всяку цїну хотів уникнути розголосу. Тому я приказав тобі, щоби не брав пістолєтів. Мої мамелюки затруть всякі слїди тої

ция націоналістів. Столипин, щоб не мусіти покидати власти, готов іти в переговори з своїми противниками і ось запросив до себе на конференцию провідника націоналістів Крупеньского. Столипин, щоб удержатись при власти, готов жертвувати мін. внутр. справ Крижановского під притокою, що справа введеня земства на основі 87-ої статі, є якраз в єго ресорті.

Уклад взаємин між Столипином і націоналістами інтересний особливо через те, що при виборах до четвертої думи, они будуть на першім плянї. Характеристично, що націоналісти осоружні навіть для кн. Мещерского, який пише в останнім „Гражданін-ї": „Верховодити будуть типи в роді Крупеньских. Що суть ті типи, не важко вгадати. Доволі буде тілько чесного заступника в Бесарабію, щоби добути звістки, що творять Крупеньскі під покришкою свого упривілейованого положеня та в яких цифрах доходів виражає ся їх служба „отечесту".

Новинки.

Львів, 18 мая 1911.

— **Є. В. Цїсар** жертвував зі своїх приватних фондів 200 К запомоги на будову рускої церкви в Дубовици калуского повіта.

— **Іменованя.** Президент гал. Дирекциї почт і телеграфів іменував практикантами почтовими укінчених учеників шкіл середних: Ром. Корвацкого у Львові, Зелїґа Люблїнера в Гусятинї, Йос. Ад. Сидягу в Підволочисках, Мар. Шпбовского у Львові, Фр. Ешкого в Бродах, Евг. Рудницкого і Зиґм. Муху у Львові, Ад. Мар. Блемера в Тернополи та офіцианта почтового Стан. Ґергарда у Львові.

— **Лїцитация.** Дня 23 мая с. р. о год. 9 відбуде ся в магазинах товарових стациі Стрий публична лїцитация невідобраних товарів як: вина, горівки, кави, мила, васїня, смаровила до чобіт, товари бляватні, сукна, машини рільничі, машини до шитя, мітли і т. п.

— **Приватні іспити** учениць кляси I—V за шкільний рік 1910/11 в приватній женьскій гімназиї з правом публичности СС. Василиянок у Львові відбудуть ся дня 15 червня. Того самого дня відбудуть ся вступні іспити до кляс II—VI тих учениць, котрі за посередництвом дирекциї одержали від ц. к. Ради шкільної краєв. дозвіл складати вступний іспит перед фериями. Початок іспитів о год. 8 перед полуднем. — Вступні іспити до кл. I на рік шк. 1911/12 (евентуально й до приготовляючої кляси, коли би до сеї кляси зголосило ся більше число учениць) відбудуть ся перед фериями дня 29 червня. Початок іспитів о год. 9 перед полуднем. При зголошеню треба предложити: 1) Метрику уродженя на доказ, що ученица найпізнїйше дня 31 грудня 1911 р. кінчить 10 лїт житя (до приготовляючої кляси 9 лїт), 2) съвідоцтво щепленої віспи і евентуально 3) съвідоцтво покінченої IV кляси народної школи. — Дирекция.

— **Нещасливі пригоди.** 5-лїтна донька зарібника Софія Гавчак перебігала через улицю саме перед над'їзджаючим поволи возом тягаровим Адольфа Пфава. Коли дитина минала вже віз, оглянула ся а в тій хвили кінь копнув єї так сильно що она впала під колеса тяжкого воза, котре зовсїм роздушило дитинї голову так, що смерть сейчас наступила. Причиною сеї страшної пригоди була не так неосторожність візника, як радше то, що так маленькі дїти лишає ся без всякого дозору, нехай бігають на улици. То само стало ся причиною, що господар із Замарстинова Григорий Гуминяк переїхав на ул. Під Дубом 3-лїтного хлопця Зигмунда Шляйхера. — В каменици при ул. Городецкій ч. 133 4-лїтний хлопець спускаючись по поручу від сходів впав так нещасливо, що забив ся на місци. Дитина була так полишена сама собі що навіть не можна було допитати ся, чия она. Завізвана стация ратункова могла вже лиш смерть сконстатувати.

— **Дрібні вісти.** В скільских горах настала така спека, що 15 с. м. було вечером ще 25 степенів тепла. Земля там так висхла, що люди перестали були орати і ждали на дощ. В наслідок посухи побоюють ся браку паші. Та й на росийскім Поділю настала така посуха, що озимина знидїла, а ярина не зійшла а людем стає вже перед очима мара голоду. — Арештованого почаївского питомця Максима Сандовича із Ждинї випущено на волю. — Цїсар не затвердив вибору пос. о. Колпачкевича, з дудикевичівского табору, на віцепрезеса ради повітової в Раві рускій. — Шинкаря Тененбавма при ул. Городецкій ч. 38 потягнено до одвічальности за розпоюване дїтий. В середмістю знайдено пачку купецких паперів купця І. Фіоля в Вережан і книжку службову Анни Нирки. — Ст. Гофман згубив на площи Ґолуховских бронзовий полярес а в нїм 10 К.

— **Огні.** Вчера в полудне вибух сильний огонь в столярскій робітни Людвика Шафраньского при ул. Сикстуській ч. 23. Від зелїзної печи займили ся гиблївки і лиш завдяки скорому ратункови не прийшло до великої катастрофи. — Около 5 год. по полудни вибух огонь в реальности Мошка Лїбмана, де займила ся нагромаджена велика скількість сьмітя і соломи в пивници, від чого займили ся двері і перегороди в пивници. Завізвана сторожа пожарна ще в пору огонь загасила. — Ще пізнїйше, бо около 6 год. займив ся в пивници реальности ч. 1 при ул. Трибунальскій камінний вуголь а сторожа пожарна мусїла довше

справи і на тім скінчить ся. Я роздумував ріжні пляни, але гадаю, що вибрав найлїпший. Як би я був з Ґуденом післав більше нїж одного чоловіка до лїса, „брати" були би не вийшли з укритя; але для одного не вирекли ся своїх виглядів і свого наміру. А що полковник Ляссаль був припадково присутним, коли я одержав візване, я постановив вислати гузара. Вибрав тебе, бо хотів мати чоловіка, що вміє робити шаблею, а сам справи доходити не буде. Надію ся, що і з того огляду не заведеш мого вибору, так само як не знеславив своєї відваги і своєї зручности.

— Сір — відповів я — буду мовчати як гріб.

— Доки я жию — говорив дальше — не може анї одно слївце вийти з твоїх уст.

— Та справа щезне з моєї памятати, сір, як би нїколи єї не було. Прирікаю, що покину кабінет вашого цїсарского величества таким, яким я був, коли сюди прийшов о 4 годинї.

— Се не удасть ся — сказав цїсар з усьмішкою. — Тодї ти був поручником. А тепер позволь, пане капітане, що попращаю тебе, бажаючи вам доброї ночи. Будь здоров, капітане!

VI.

Тут на кляпі мого сурдута бачите, панове, ленту моєї медалї заслуги. Медаль саму ховаю в шкіряній коробці і виймаю єї тогди, коли прибуває якийсь новий ґенерал наших мирних часів або якийсь достойний чужинець, щоби звістному бриґадиєрови Жерардови зложити візиту. Тогди причіпляю собі єї на грудех, воскую вуси, так що сиві кінцї дотикають ся майже очий, а однак бою ся, панове, що нїхто не може мати правдивого понятя про чоловіка, яким я колись був.

Тепер я лише цивіліст — що правда такий що може показати ся — але все лише цивіліст. Але як би ви бачили мене дня 1 липня 1810 р., коли я стояв в брамі господи в Алямо — ах, було би для вас ясним, що годен гузар зробити і до чого може довести!

Цїлий місяць мусів я сидїти в тім проклятім селї і то наслїдком нужденного вколеня лянцою в кістку, що не позволило менї свобідно поставити ноги на земли. Крім мене находило ся там ще трех инших інвалїдів, але они вилїчили ся скоро і повернули до армії.

Лише я сам остав ся, на мою велику розпуку, огризав собі пальцї, дер волося з голови і — признаю се отверто — плакав зі злости, коли подумав про моїх гузарів, котрі мусїли обходити ся без свого полковника. Вправдї не був я ще шефом бриґади, хотяй кождий мусїв мене мати за такого, але наймолодший полковник цїлого французского войска, а мій полк був для мене всїм на сьвітї. Віляре, найстарший майор, був вправдї знаменитим вояком, але чи і між найдосконалшими нема ріжних степенїв.

Ах, той щасливий липневий день, коли я вперше міг дістати ся, до дверий і тїшити ся золотим проміням сонця.

Я бачив себе знов на передї моїх хоробрих гузарів, але як до них дістати ся, до них, котрі находили ся в Пасторес, по другій сторонї гір, ледви 40 миль дороги від мене? Прецї той сам удар, що мене зранив, убив також і мого коня! А пишний то був кінь!

Я випитував ся господаря, Ґомеца, і старого сьвященика, що ночував в господї, але не могли удїлити менї нїякої ради; оба впевнювали мене, що в цїлім селї нема навіть нужденної шкапи. Зрештою господар уважав небезпечним, щоби я без товариша пускав ся в гори, бо Ель Кухільльо, іспаньский ватажок опришків бушує в них зі своєю ватагою, а дістати ся в єго руки означало певну і тяжку смерть.

Старий сьвященик потвердив тоті слова, але думав, що се французского офіцира спинити не повинно. Хотяй може хвилю я вагав ся, тих кілька слів було досить, аби знати, де дорога.

Але коня, коня, коня!

Отже я стояв в дверех, думав і снував пляни і був близький розпуки, коли нагло почув стукіт кіньских копит. Я глянув і побачив високого, бородатого мужчину в синім кабатї, подібнім до уніформу. Їхав на нужденнім кони, що мав ліву ногу зовсїм білу і се впадало дуже в очи.

— Гей, товаришу! — кликнув я на него.

— Голя! — відповів.

— Полковник Жерар з 10 полку гузарів. Я лежав тут ранений цїлий місяць а хотїв би дістати ся назад до мого полку в Пасторес.

— Комісар Відаль, також до Пасторес. Я тїшив би ся, пане полковнику, якби ви поїхали зі мною, бо в горах має бути не дуже безпечно.

— Ах — відповів я — не маю коня. Може би продали менї свого? Зведлю вас завтра спровадити під ескортою моїх гузарів до Пасторес.

Анї чути про се не хотїв. Надармо господар вказував на жорстокости, яких допускаєть ся Ель Кухільльо, і надармо вказував я на обовязки супротив вітчини та армії. Вкінци не хотїв нам вже відповідати і кликнув голосно, щоби подати єму склянку вина. Тодї я попросив єго хитро, щоби зліз з коня і напив ся зі мною вина. Однак мусїло щось ударити єго в моїм лици, бо відмовив, хитаючи головою. А коли я підійшов до него, щоби вхопити єго за ногу, спняв коня острогами і щез в туманї пороху.

До чорта! Злість і скаженість мене взяли ся, коли я побачив, що той драб так скоро жене до своїх бочок з мясом і бутельок з вином, не думаючи зовсїм про полковника і єго гарних кількасот гузарів.

Я споглядав ще за ним з гіркою завистию, коли хтось доторкнув ся мого рамени. Коли я відвернув ся, побачив перед собою згаданого вже малого сьвященика.

— Я міг би вам помочи, пане полковнику — сказав лагідно — сам їду ва полудне.

З радости я кинув ся єму на шию; серед того нагло нога менї посовгнула ся і ми оба мало не попадали на землю.

— Завезїть мене до Пасторес — кликнув я — а дістанете рожанець із самих золотих перел.

Я знайшов такий в монастири сьв. Духа; тепер я пересьвідчив ся, як то добре забирати з собою з виправи, що лише дасть ся, бо не знати, при якій нагоді можна ужити найнепотрібнїйших річий.

Відповів менї знаменито по французски:

— Возьму вас з собою, але не для якоїсь нагороди, лише тому, що моїм обовязком помагати ближньому після моїх сил і тому всюди мене так люблять.

(Дальше буде).

як годину працювати, заким огонь угасила. — На присілку Загороди ад Кореница — як доносять з Радимна — вибух дня 12 с. м. грізний огонь, котрий знищив 7 загород селяньских загальної вартости 5000 кор.

— За рабунок. Перед судом присяжних у Львові відбула ся карна розправа против братів Йосифа і Івана Климовичів зажиточних господарів в Басівці під Львовом обжалованих о то, що в ночи з дня 7 на 8 марта допустили ся в лісі в Зимній Воді рабунку на особах купців Маркуса Фішмана і Абрагама Вайнтравба.

Критичної ночи підсіли оба братя при дорозі в лісі і коли Фішман над'їхав, вискочив Йосиф Климович на его віз нїби то, щоби присїсти ся і заїхати борше до Комарна, а в дорозі зрабував Фішманови мішок з корінними товарами вартости 50 кор. Коли Фішман добачив, що Климович забирає єму мішок, вхопив его обома руками і не пускав. Климович тоді порізав его ножем по руках, видер мішок і подав ідучому побіч воза Іванови Климовичеви, а відтак оба втекли до ліса. За хвилю пізнїйше напали в той сам спосіб на купця Абрамка Вайнтравба і хотїли зрабувати єму мішок зі сукном, але Вайнтравб мимо покалїченя не дав розрізаного мішка. За хвильку вискочив Йосиф знов на віз Вайнтравба і вхопивши єму з голови баранкову шапку вартости 20 кор., втїк з нею.

Оба обжаловані, карані вже кільканайцять разів за крадежі випирали ся вини, а характеристичне було й то, що крали і рабували не з біди, бо оба суть зажиточними господарями; Іван н. пр. оцїняє своє майно на 10.000 кор. По переслуханю сьвідків, котрі без виїмки зізнавали обтяжаючо для обох обжалованих, відчитано зізнаня менше важних сьвідків і сьвідоцтва громади Басівка, після котрих поведенє Йосифа Климовича було зле, але Іван вів ся „морально". З виказу карно-судової реґістратури показало ся, що Йосиф був вже 19 разів караний (з того 11 разів за крадіж, а „моральний" Іван був караний всего лиш 12 разів за поменші крадежі і бійки.

З 13 питань поставлених присяжним затвердили они головні питаня а трибунал під проводом радника Віслоцкого засудив Йосифа Климовича на 10 літ тяжкої вязниці, обострено одноразовим постом що місяця і темницею в кожді роковини злочину а Івана Климовича на 1 рік тяжкої вязниці. По відчитаню вироку роздав ся на сали плач жінок засуджених, котрі прислухували ся розправі.

— Не помогло. На оригінальний спосіб взяли ся в громаді Надь Комльош на Угорщині тамошні паробчаки, щоби увільнити ся від служби у войску. На кінци того села стоїть чарда (коршма) а жандармерия діставши вість, що там діють ся страшні річи, обступила ві дня 14 с. м. і взяла ся робити доходженя. Коли там добула ся в ночи, застала там кільканайцять румуньских паробчаків, пяних до безтями, з котрих деякі качали ся по земли а серед коршми стояв цебричок з горівкою. Показало ся, що румуньскі паробчаки, котрі мали ставити ся до войска, змовили ся і вибрали собі одного проводира, під котрого доглядом мучили себе в ріжний спосіб так, щоби о скілько можна ослабити себе як найбільше і показати ся відтак при бранці нездібними до войска. Кождий з них мусів обовязати ся через цїлий день працювати в поли а не їсти нїчого. О півночи сходили ся в чарді і там запивали ся до безтяму, але спати їм не вільно було. Хто заснув, того проводир нагайкою. Так мучили они себе вже кілька місяців і дїйстно по таких тортурах ледви ще волочили ногами. Власти аж сими днями довідали ся і жандармерия арештувала всїх, котрих застала в коршмі. Не помогло однак нїчого. Онгди відобрано всїх до войска, крім чотирох, котрі й без тих тортур були нездібні до войскової служби. Лікар войсковий оглянув добре всїх і сказав, що хоч они страшно вимиділи, то все-таки будуть могли служити у войску, бо за кілька днїв прийдуть вповні до себе.

Телеґрами.

Петербург 18 мая. В честь нїмецкого на слїдника престола відбув ся вчера в палаті ґалевий обід.

Лїсбона 18 мая. Арештовано тут 1 капітана і 4 підофіцирів під закидом заговору против републики.

Ню-Йорк 18 мая. З Мехіка доносять, що президент Діас готов з кінцем сего місяця уступити.

Ню Йорк 18 мая. З Хуарес доносять, що підписано застановлене военних кроків на 5 днїв, важне на цїлу републику.

Прага 18 мая. Нинї знайдено емеритованого капітана Бібера в мешканю неживого а так само его стару матір і ключницю. Капітан лежав в ліжку і держав в руцї хрест, матїр і ключниця лежали на фотелях, матїр чорно убрана, ключниця в білім одязї. Із знайденого листу показало ся, що капітан помер вчера пополудни, а обі женщини з розпуки смерть собі зробили.

Петербург 18 мая. На вчерашнім вечірнім засїданю Дума розпочала наради над інтерпеляциєю в справі заказу виданого часописям, щоби не писали о студентских розрухах. Шеф управи праси заявив, що заказ видав начальник міста і нема в тім нїчого незаконного. Дискусия над тою справою ще не скінчена.

Брукселя 18 мая. На засїданю палати послів настали бурливі сцени внаслїдок обструкциї социялїстів і лїбералів против закона шкільного. Парляментарна служба мусїла чинно виступити, щоби не допустити до бійок. Засїданє з причини заколоту перервано.

Курс львівский.

Дня 17-го мая 1911.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	698·—	706·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	460·—	470·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	550·—	557·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	532·—	540·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	—·—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.	99·—	99·70
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв.	99·30	100·—
4% листи застав. Банку краєв.	93·70	94·40
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·50	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·10	92·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	98·—	98·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%	99·10	99·80
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	92·20	92·90
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	93·60	94·30
„ м. Львова 4% по 200 К.	92·10	92·80
IV. Льоси.		
Міста Кракова	100·—	108·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	71·—	77·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	53·—	56·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	70·—	76·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	35·80	39·80
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·46
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок нїмецких	117·50	117·90
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{22}**, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1^{30}**, **2** §) 5·48, 7^{15}†) **8·25**, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: 12^{05}, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52, **6^{26}**, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від $^{18}/_6$ до $^{10}/_9$ включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).